

Arrest

nr. 277 981 van 27 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHUEREWEGEN
Britselei 47-49/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 15 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 mei 2022, tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHUEREWEGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN MACHTIGING TOT VERBLIJF

Mevrouw/Mijnheer

naam : S.

voornaam : I.

geboortedatum : 24.09.1997

geboorteplaats: Tcherkassy

nationaliteit : Oekraïne

Krachtens artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 28.05.2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

In het kader van deze aanvraag legde u een geldig Oekraïens paspoort voor met een geldig visum voor Duitsland tot 04.03.2024.

Gelet op het feit dat U reeds gemachtigd bent tot verblijf in een andere Lidstaat van de Europese Unie die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen, wordt u in toepassing van artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2°, van de wet, geen machtiging tot verblijf toegekend. “

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op. Ze zet dit als volgt uiteen:

“Verzoekende partij heeft in haar verzoekschrift als verwerende partij het volgende genoteerd:

“COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN STAATLOZEN, waarvan de kantoren zijn gevestigd te Eurostation, Ernest Blerotstraat 39, 1070 Brussel”

De bestreden beslissing is genomen door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen ook vermeld is in de bestreden beslissing. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zijn burelen te 1000 Brussel, Pachecolaan 44.

Het verzoekschrift moet op straffe van nietigheid de juiste gegevens van de partijen vermelden, hetgeen hier niet het geval is.

Het ingediende verzoekschrift is onontvankelijk.”

2.2. De Raad wijst in dat verband op artikel 39/69, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In deze bepaling wordt opgelijst welke gegevens het verzoekschrift op straffe van nietigheid moet bevatten. Hoewel artikel 39/69 §1, tweede lid, 3° van deze wet bepaalt dat de beslissing moet worden vermeld waartegen het beroep is gericht, kan het fout identificeren van de verwerende partij niet leiden tot de onontvankelijkheid van het beroep. De procedure voor de Raad is immers van inquisitoriale aard, en door het duidelijk identificeren én bijvoegen van de bestreden beslissing, kan de raad zelf overgaan tot het aanduiden van de correcte verwerende partij, getuige daarvan de vaststelling dat de verwerende partij het verzoekschrift heeft ontvangen en zich heeft kunnen verdedigen in haar nota en ter terechtzitting.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

3. Rechtspleging

Verzoekster vraagt de Raad onder meer om de bestreden beslissing te hervormen.

Luidens artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet doet de Raad *in casu* uitspraak als annulatierechter. Hij kan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing schorsen, of ze vernietigen. Een hervorming ervan behoort niet tot de bevoegdheden van de Raad wanneer hij optreedt als annulatierechter. Het verzoek tot hervorming is derhalve niet ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., m.110.071, 06.09.2002, R.v.St., m.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is compleet onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op lichtzinnige wijze.

"Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (D. Van Heule, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en D. Van Heule, "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", TVR, 1993/2, 67-71).

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder - alsmede de verwerende partij - gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Asiel en Migratie heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te staven op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (L.P. Suetens en M. Boes, administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., Reeskens, nr. 20.602, 30 september 1980, RW 1982-82, 36, noot W. Lambrechts).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. Speleers, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. Van Kouter, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., Thijs, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946; W. Lambrechts Geschillen van bestuur, 43)

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier.

Verzoekster heeft inderdaad een geldig visum voor Duitsland, doch dit betekent niet dat zij uitgesloten dient te worden van het toepassingsgebied van het uitvoeringsbesluit EU 2022/382.

Dit werd niet onderzocht door verwerende partij. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook geschonden.

In casu zijn er legio redenen om tijdelijke bescherming, aanvraag tot machtiging van verblijf aan te vragen, hetwelke verzoekster deed.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster geen recht gehad op een correcte behandeling.

De gemachtigde is op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing afdoende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt afdoende aangetoond.

De schending is om die reden voldoende bewezen."

4.1.2. Het derde middel wordt als volgt uiteengezet:

"Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit EU 2022/382 bepaalt als volgt:

"Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;

b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;

c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen."

Verzoekster betreft een onderdaan van Oekraïne die voor 24 februari 2022 op het grondgebied van Oekraïne verbleef.

Dat verzoekster over een visum voor Duitsland beschikt dat nog geldig is, doet hieraan geen afbreuk.

De beslissing is dan ook niet naar recht verantwoord en dient hervormd, minstens vernietigd te worden."

4.1.3. Gelet op de verknochtheid tussen de beide middelen worden het eerste en het derde middel samen behandeld.

Verzoekster heeft de Oekraïense nationaliteit. Op 28 mei 2022 diende zij een aanvraag in tot machtiging tot verblijf naar aanleiding van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan.

Artikel 57/29, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1.

In geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar lid-Staten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, genieten de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming.”

Artikel 57/30, §2, eerste lid, 2° van de dezelfde wet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot verblijf kan weigeren aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 57/29 indien hij gemachtigd is tot verblijf in een andere Lidstaat van de Europese Unie die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen, onverminderd de bepalingen van artikel 57/35.

De verwerende partij maakt toepassing van de voormelde bepaling en motiveert de weigering van machtiging tot verblijf door te verwijzen naar het feit dat verzoekster een geldig Oekraïens paspoort voorlegde met een geldig visum voor Duitsland tot 4 maart 2024, en dat zij dus reeds gemachtigd is tot verblijf in een andere Lidstaat van de Europese Unie die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen.

Verzoekster betwist niet dat ze een geldig visum voor Duitsland heeft. Het staat evenmin ter betwisting dat Duitsland een Lidstaat van de Europese Unie is, die ertoe gehouden is het Uitvoeringsbesluit 2022/382 waarop verzoekster zich beroept, toe te passen. Verzoekster is, met andere woorden, gemachtigd tot verblijf in een andere lidstaat van de Europese Unie die verplicht is om het Uitvoeringsbesluit toe te passen. Daarmee valt zij dus onder het toepassingsgebied van artikel 57/30, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Met haar stelling dat dit niet betekent dat zij uitgesloten dient te worden van het toepassingsgebied van het Uitvoeringsbesluit, toont zij niet *in concreto* aan dat en op welke wijze de verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van deze bepaling. Verder kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoekster zich vergenoegt met vaagheden en algemeenheden, maar hiermee toont zij geen onwettig, onzorgvuldig of ondeugdelijk handelen van de verwerende partij aan.

4.1.5. Het eerste en derde middel kunnen niet worden aangenomen.

4.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“In het licht van artikel 3 van het EVRM, rust er in hoofde van tegenpartij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, (cfr. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari/Turkije, § 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a./Georgië en Rusland, § 448; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. tegen België en Griekenland, vanaf § 358 en EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirshi en anderen tegen Italië, § 131).

Een dergelijk onderzoeksplicht bestaat zeker in het geval er veel belastende informatie gekend is over de situatie in Nederland (zie Femke Vogelaar, 'Protection Gap': over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties, TVR 2013, nr 1, blz 60 - 61).

Verzoekster wijst erop dat van de verwerende partij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij de situatie in Oekraïne op de voet volgt. Tot op heden kan verzoekster niet terugkeren naar Oekraïne.

Nochtans wordt verzoekster door de weigering van machtiging tot verblijf blootgesteld aan de hieronder opgesomde risico's, die een schending uitmaken van het artikel 3 EVRM.

Op 24 februari 2022 zijn de Russische strijdkrachten een grootschalige invasie van Oekraïne begonnen op meerdere locaties vanuit de Russische Federatie, vanuit Belarus en vanuit niet onder het gezag van de regering vallende gebieden van Oekraïne.

Daardoor zijn aanzienlijke delen van het Oekraïense grondgebied nu door een gewapend conflict getroffen gebieden waaruit duizenden personen gevlucht of aan het vluchten zijn.

Na de invasie, die de Europese en mondiale veiligheid en stabiliteit wil ondermijnen, veroordeelde de Europese Raad in zijn conclusies van 24 februari 2022 in de krachtigste bewoordingen de niet-uitgelokte en ongerechtvaardigde militaire agressie van Rusland tegen Oekraïne, die hij aanmerkte als een flagrante schending van het internationale recht en van de beginselen van het Handvest van de Verenigde Naties.

Het komt aan verwerende partij toe om een risico - analyse te maken voor verzoekster in geval van haar terugkeer.

Uit dit arrest kan niet anders dan worden afgeleid dat de lidstaten een positieve verplichting hebben om na te gaan of er in het land van waarnaar zij asielzoekers willen terugwijzen geen problemen zijn inzake de bescherming van de grondrechten van deze asielzoekers.

In casu moet dus worden nagegaan of verwerende partij een dergelijk onderzoek heeft gevoerd.

Er wordt bovendien niet individueel nagegaan wat de gevolgen voor verzoekster zouden zijn bij een uitwijzing naar Oekraïne.

Verzoekster kan zich dan ook niet met de beslissing verzoenen.

Verzoekende partij verwijst hiervoor naar het arrest Tarakhel v. Zwitserland van 4 november 2014 (nr. 29217/12) het EHRM dat stelt dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen.

Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat voor een uitwijzing naar Oekraïne verwerende partij een grondig individueel onderzoek had moeten voeren naar de situatie voor verzoekster. In casu geschiedde dit niet.

Uw Raad heeft in het verleden al geoordeeld dat dit onvoldoende is.

Verzoekster meent aldus dat er ook in zijn situatie sprake is van een duidelijke schending van artikel 3 EVRM in samenhang met de materiële motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij schendt dan ook de hierboven vermelde artikelen."

4.2.2. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij geen individueel onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) bij uitwijzing naar Oekraïne. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat zij zou worden uitgewezen naar Oekraïne, maar in tegendeel werd genomen omdat zij in Duitsland reeds gemachtigd is te verblijven. Het uitgangspunt van verzoeksters betoog dat zij zou moeten terugkeren naar Oekraïne is dus verkeerd en dus is het middel in zijn geheel niet dienstig.

4.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS